



Виходить
з 1962 р.
№11-12
(1383-1384)
Жовтень
2011 рік

АЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ

Вручення
нагород

ДО ПОЧЕСНОЇ КОГОРТИ БУДІВЕЛЬНИКІВ... Посвячення у студенти 2011



Гімн України
перед університетом

Для першокурсників КНУБА 2011–2012 навчального року першим днем навчання став день 31 серпня. Вони прийшли разом з батьками, друзями, знайомими на Свято першокурсника.

Іх радо зустріли представники ректорату, деканатів, одним словом – всі, хто не був на центральній площі перед університетом. Після урочистого гімну України з щирими добрими словами до молоді звернувся проректор університету, доктор технічних наук, професор П.П.Лізунов.

Київський національний університет будівництва і архітектури завжди славився своїми професорами, школами і ви-

Великий Юлій Цезар казав: "Знання – це сила". День знань – хвилююче свято для всіх. Немає людини, котра не пам'ятала б день першого дзвінка, першу вчительку, шкільних товаришів, нарешті свято першокурсника. Офіційно День знань був затверджений Верховною радою СРСР 1 вересня 1984 року. У школах стали проводитися урочисті заходи, студентам вручалися студентські квитки...

пущниками. Бо всі, хто закінчував і закінчує його, мають не лише добрі теоретичні знання, а й гарну практичну підготовку. Отже, згодом їх з охотою беруть на роботу. І працювати починають вони вже на четвертих-п'ятих курсах. Тому не дивно, що оригінали сертифікатів зовнішнього тестування одразу подали до КНУБА – 1030 абітурієнтів.

Традиційно вітати молодшу зміну приходять до університету його випускники. Наш вуз – єдиний в Україні, де виростили

п'ятьох Героїв України. У цей день до КНУБА прийшов директор ДБК-4 П.С.Шиліок з щирими словами про вагомий внесок будівельників і архітекторів у вітчизняну і світову науку. Представники студентського радіо "Велика перерва" нашого закладу Дарія Шахова та Тетяна Афанасєва виступили перед молодіжною зміною з піснями. Пісню "Як у нас на Україні" співали всі разом: і першокурсники, і представники ректорату та деканатів. "Розбудуй усе навколо, Хай почне рідний край."

Пісню гарну, серцю мило, Добрим людям співай. Як у нас на Україні – Всі лани квітучі, Так у нас на Україні – ... Люди всі співучі. Хай же щастя буде довгим! ... "Це було надзвичайно!"

Урочисту клятву першокурсника склали під головуванням Анастасії В'язовської, голови студентського самоврядування університету. Цей захід так схвилював присутніх на святі батьків та родичів, що на очах у них навернулися сльози. Здається зовсім недавно й вони

проходили вступні випробування, а нині вже їх діти влилися до почесної когорти одного з найвідоміших будівельних закладів України. Тепер учорашні абітурієнти – вже студенти, й окрім можливостей і прав, беруть на себе відповідальність – перед університетом і державою.

Свято завершилося. І вже наступного дня студенти вирушили в навчальні аудиторії шукати й реалізовувати все те, чого їм напередодні побажали: знання, мудрість, досвід, друзів, кохання, щастя...

Т. Копанець,
студентка III курсу КНУБА



Першокурсники ПСУТ з деканом С.П.Войтенко, зав. кафедри О.С.Петраківською, працівниками деканату



Студентів вітає проректор П.П.Лізунов



Студенти архітектурного з деканом О.В.Кашенко



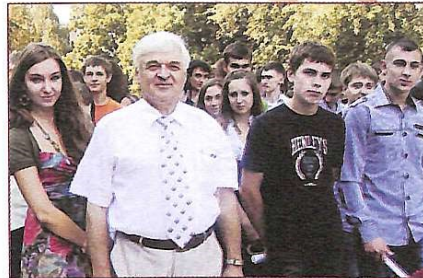
Співає Дар'я Шахова



Першокурсники будівельного з деканом Г.М.Іванченко, заст. декана Н.Г.Нікогосян, О.С. Гриценко



Герой України, випускник КНУБА П.С.Шиліок



Молода зміна ТБКВМ із заст. декана В.Ю.Апанасенко



Одна з ведучих "Великої перерви" Анна Мороз



Студенти СФД до навчання готові



Декани всіх 6-ти факультетів КНУБА



Першокурсники ФАІТ

Побажання від газети:

ВІД ВАС ЗАЛЕЖИТЬ БАГАТО



Для Київського національного університету будівництва і архітектури день Першого вересня ц.р. став 81 навчальним роком. Для деяких він стане роком закінчення КНУБА, для тих, хто вступив до нас вчитися, буде першим навчальним роком. Найважливішим, самим незабутнім першим роком студентського життя. Проте, не дивлячись на курс, на якому вчитиметесь, для всіх вас він буде черговим напруженим роком навчання.

І перше побажання від газети А+Б полягає в тому, щоб при всьому різноманітті студентського життя ви

завжди пам'ятали, що в Університеті знаходиться заради того, щоб вчитися, отримувати нові знання, оволодіти основами вашої майбутньої спеціальності. І ще нам хочеться нагадати вам, дорогі студенти, а першочорнішим особливо, що від рівня і якості ваших знань в майбутньому залежатимуть життя тисяч і тисяч людей, які довірять вам будувати все: від підприємств, офісів і до житлових об'єктів.

Нарешті, хочемо зайвий раз звернути вашу увагу, що саме в студентські роки закладаються основи вашого майбутнього життя, кар'єрного зростання, матеріального благополуччя, родинного життя, і, кінцево, майбутнє ваших дітей.

Отже, дорогі хлопці й дівчата, бажаємо повноцінного студентського життя, успішного навчання, світлич і добрих справ в ім'я вашого майбутнього!

Ваша "А+Б"

Бліц-інтерв'ю

САМА МИРНА І ЗАТРЕБУВАНА ПРОФЕСІЯ

У Київському національному університеті будівництва і архітектури готують "еліту" будівельної професії – архітекторів та інженерів.

Архітекторів величають сучасниками майбутнього, тому що результати їх праці залишаються у спадок наступним поколінням. Це дуже відповідально – знати, що створене тобою переживе тебе. На плечах архітектора лежить відповідальність не тільки перед нами або нашими нащадками, а й в першу чергу перед самим собою.

Будівництво – одне з найдавніших занять, воно існує з моменту виникнення людства. Професія будівельника була шанована в усі часи, і зараз вона не тільки не втратила своєї актуальності, а й є однією з найбільш затребуваних. Зведення промислових і житлових споруд, доріг – це невід'ємна частина нашого життя.

Сьогодні, коли прогрес рухається стрімкими кроками, особливо важливі будівельники й архітектори з вищою освітою: саме вони в курсі останніх новинок, розробляють нові будівельні матеріали та технології, шуховилин заважають, оцінюють себе і свою роботу, намагаються бути чесними з собою і щирими з людьми, використовують плідні ідеї праці. Все це, погодьтесь, під силу не кожному. Роботодавці знають, що наш вуз дає хорошу освіту, тому випускники КНУБА завжди високо "котируються".

Газета "Архітектор і Будівництво", щоб висловити ці думки, спілкувалася з багатьма людьми: студентами, викладачами, випускниками, співробітниками нашого закладу. Ми задавали традиційні питання: Чому саме обрали професію будівельника, вирішили навчатися в КНУБА? Чи за час навчання в КНУБА не жалкували про вибір професії? Що студенти-архітектори думають про професію? Деякі крашки думок у вигляді бліц-інтерв'ю ми публікуємо.

Анастасія Сітар,

студентка 1-го курсу спеціальності ЕКБ

– Я з Ужгороду, закінчила там гімназію. Вирішила їхати на навчання до Києва. Друзі мої, які навчаються в КНУБА на архітектурному, порадили вступати саме сюди. Я завжди захоплювалася архітектурою, із задоволенням розглядала старовинні фасади будинків, прагнула запам'ятати деталі...

Тому, коли прийшла до прийомної комісії, одразу передала оригінали документів. Про всяк випадок, окрім спеціальності "архітектура", здала копії на спеціальності "геодезія" та "технічна". Якіраз на дві останні я вступила. Але обрала – санітарно-технічний факультет – вирішила навчатися екології в будівництві. До речі, планує після закінчення навчання на ЕКБ, все-таки вступати на архітектурний.



Валентин Лубянецький,

студент 3 курсу МБГ

Жодного разу не пошкодував, що став студентом КНУБА, обравши спеціальність "Миске будівництво та господарство". Правда, коли був абітурієнтом, то здав документи ще до НАУ, куди також вступив, але остаточно обрав КНУБА. До речі, мій дядько Дмитро Гужа, який навчався у нас спеціальності "Землепорядкування та кадастр" вже понад 10 років працює за фахом.

Хотів би дати декілька порад першокурсникам. Насамперед, навчаючись у вузі, якомога старанніше заглиблюватися в професію, заводити знайомства із студентами старших курсів, які багато в чому можуть допомогти, порадижити під час підготовки до семі, складання іспитів та курсових. І найголовніше, прислуховуватися до того, що кажуть викладачі на лекціях та практичних. Мені дуже подобається вчитися у викладачів Я.М.Якимів та А.М.Станкевича.



Сергій Наливайченко,

випускник архітектурного факультету:

– На жаль, вступаючи вчитися, майже всі думають, щоб стати архітектором достатньо умінь малювати. Це не так. Уміння малювати достатньо, може бути, в художньому вузі. Архітектор же повинен балансувати на грані між живописом і інженерією. Варто приділити трохи більше уваги художній стороні справи, і ти вже не архітектор, а дизайнер або декоратор. Маленький ухил у бік інженерії, і ти вже конструктор, але, знову-таки, ніяк не архітектор. Ось і треба дотримуватися "золотої середини". А для цього людина повинна володіти просторовою уявою і конструктивним мисленням.

Підготовлено газетою

Друківані видання



НАУКОВЦІ КНУБА ДОСЛІДЖУЮТЬ

У видавництві "Прогрес" вийшла монографія кандидата історичних наук, доцента кафедри політичних наук КНУБА С.В.Савойської "Мовно-політичний сепаратизм як фактор дестабілізації національної єдності українського суспільства в умовах пострадянської трансформації". Автор продовжує досліджувати мовну політику незалежної Української держави. Зазначена проблема розглядалася у праці "Українська мова як державна: освіта, політика", яка на конкурсі АН ВО України удостоєна третьої премії і нагороджена дипломом.

У своїй праці доцент С.В.Савойська досліджує мовно-політичні проблеми, які мають місце у пострадянських державах, а також мовно-політичний сепаратизм як явище, яке дестабілізувало національну єдність та розкололо українське суспільство за мовною ознакою. Проблема є актуальною і важливою не лише для вітчизняної, а й світової громадськості. На основі великої кількості наукових джерел уперше обґрунтовано і комплексно досліджено мовно-політичний сепаратизм як фактор дестабілізації національної єдності українського суспільства в умовах пострадянської трансформації Української держави. Дослідник дала належну оцінку наслідкам нищення української мови і культури, а також впливу на інші сфери суспільного життя держави.

Новим у дослідженні є виявлення та аналіз чинників виникнення пострадянського сепаратизму в Україні, висвітлення конфліктогенного фактору мовно-політичного протистояння лівих і правих у процесі інформаційної агресії. На великому фактичному матеріалі дослідник розкриває механізми виникнення мовно-політичного сепаратизму в Україні, пов'язаних з поширенням російської мови у релігійній, освітній, науковій сферах. Підставі залучення широкого кола джерел характеризується ідейно-політичне протистояння лівих і правих у процесі інформаційної агресії. На великому фактичному матеріалі дослідник розкриває механізми виникнення мовно-політичного сепаратизму в Україні, пов'язаних з поширенням російської мови у релігійній, освітній, науковій сферах.

Пам'яті незабываемого архитектора

"ОН УМЕЛ КРАСИВО ЖИТЬ И ТВОРИТЬ, ЛЮБИТЬ И ДРУЖИТЬ..."



Этой статьей газета "Архитектор и Будівництво" решила почтить память ушедшего из жизни год назад Валентина Ивановича Ежова – известного архитектора, ученого, педагога, фундатора Украинской академии архитектуры, активного деятеля Национального союза архитекторов Украины, более 20 лет возглавлял кафедру в КНУБА. В его память сотрудники кафедры основ архитектуры и архитектурного проектирования написали книгу воспоминаний о Мастере.

Мы попросили организатора издания, профессора Олега Семеничу Слещова предоставить читателям газеты свои воспоминания об Архитекторе с большой буквы В.И.Ежове из будущей книги. Читайте!

"...Эта книга о жизненном и творческом пути Валентина Ивановича, о его умении красиво жить и творить, любить и дружить, работать и отдыхать, о безусловном авторитете в профессии, необыкновенном влиянии на коллег.

О Валентине Ивановиче Ежове необходимо говорить не столько как о человеке, скорее, как о явлении в профессии, творчестве, личной жизни. Не отказываясь сказать "образец для подражания" – в отношении его это как-то мелко, ведь еще при жизни был для меня далеким и близким звездой, дарящей окружающим многогранный свет, который возвращался к нему с благодарностью.

Наше знакомство с Валентином Ивановичем началось в начале 1986 года, когда ему, доктору архитектуры, главному архитектору Киева Специализированным Ученым Советом при Ленинградском инженерно-строительном институте предложили быть первым официальным оппонентом моей кандидатской диссертации. В своем кабинете на Крещатике в Главлу он меня встретил радушно, выйдя из-за стола, крепко пожал руку, глядя прямо в глаза. Перелестав том мой диссертации, остался доволен, но при этом сказал: "Я посмотрю, если мне понравится – соглашусь, нет – не обсуждате".

Моя защита памятна курьезным случаем, связанным с Валентином Ивановичем. Накануне защиты он прилетел последним рейсом около 11 вечера в Пулково. Я его встретил и мы поехали на такси в заранее заказанную гостиницу. Приезжаем, подходим к администратору, просим поселить в забронированный номер. Нам отвечают: приехала большая иностранная делегация и бронь отменена. Что делать? Беру такси, едем в следующую гостиницу. И тут говорят – мест нет, а уже около 12 ночи. Вижу Валентин Иванович не ожидал такой нештатной ситуации. И тут я заметил, что пола его светлого легкого плаща отодвинулась и на фоне темно-синего костюма заблестел красный флажок – значок депутата Киевской области. Я возвращаюсь к стойке администратора и громко спрашиваю: "А для Советской власти у Вас в гостинице места есть?". Женщина перепуганно сказала, что есть. Поворачиваясь к Валентину Ивановичу и прошею его паспорт для оформления. На этом приключении на моей защите не закончилось, но это уже отдельная история.

Впоследствии наши пути-дорожки пересеклись, когда Валентин Иванович в качестве заведующего кафедрой Киевского инженерно-строительного института в 1988 году пригласил меня доцентом на преподавательскую работу.

Позднее, после преждевременного ухода из жизни ведущих сотрудников кафедры профессоров В.В.Чепелика, И.И.Лашакова, доцента Р.Ш.Урманова, проводя перегруппировку сил в 1999 г. предложил мне возглавить творческую мастерскую № 4 на четвертом курсе, а научно-проектному архитектурному бюро Лицензиарх, которое я возглавлял, стать филиалом кафедры. Для этого я привел на кафедру моих коллег – опытных архитекторов практиков И.Подгорного и А.Вышинского.

Фактически с его благословения и под его покровительством я защитил докторскую диссертацию, консультантом которой был Валентин Иванович.

Незабываемы общие переживания, когда в 2000 году накануне 1 июля – международного дня архитектуры три доктора архитектуры И.А.Фомин, В.И.Ежов, О.С.Слещов получили в Марининском дворце из рук президента Украины дипломы и награды лауреатов Государственной премии

Украины в области архитектуры за научные разработки в области теории архитектуры, внедренные в практику проектирования – "Основы теории градостроительства" и "Архитектурно-конструктивные системы гражданских зданий". Ощущение от того, что ты в одной команде с мэтрами, еще больше усиливало значимость события, учитывая что моим старшим коллегам было по 73 года, а мне – 42...

Человек раскрывается в общении. Валентин Иванович был зайдным путешественником. В составе группы архитекторов в 2007 году мы посетили города Великобритании. До сих пор удивляюсь как Валентин Иванович легко осилил 6-ти часовую пешеходную экскурсию по центру Лондона по обе стороны р. Темзы, а ведь ему уже было под 80. А каким он был живым, искрометным рассказчиком, коммуникабельным собеседником. Сколько было юмора, смеха, шутильвых подколок.

Когда приближался юбилей Валентина Ивановича, он попросил меня обеспечить его проведение в Национальном союзе архитекторов Украины и в КНУБА. В дополнение к организационным вопросам мне хотелось сделать Валентину Ивановичу особый подарок – личный и творческий. Поэтому записал на студии звукозаписи песню, слова к которой сочинили вместе с Игорем Подгорным и Сергеем Кельбой. Аранжировка песни получилась праздничной. Когда в союзе архитекторов и КНУСА из динамиков магнитофона над праздничным шведским столом в окружении поздравляющих звучала эта песня, всем было приятно. Валентин Иванович был растроган вниманием.

Вот несколько слов из "Юбилейной": "... И в науке во главе АРХИшкола встал, Много АРХИгениев, АРХИ воспитал. Далеко смотря вперед, Шуря мудрый взгляд, Он создал династию Творческих ежат... Через несколько дней после юбилея у него дома мы долго и душевно беседовали обо всем.

Валентин Иванович – человек-характер, прошел все ступени карьерной лестницы: от архитектора, аспиранта до заведующего отделом и главного архитектора КиевЗНИИЭП, директора КиевНИИТА (ВНИИТАГ), главного архитектора Киева, заведующего кафедрой КНУСА и творческого руководителя фамильной архитектурной мастерской.

Он обладал мощными организаторскими способностями, умел видеть в людях плюсы – поэтому всегда удавалось создать сплоченный коллектив, не придавая значения минусам, которые есть у каждого. Валентин Иванович был всесторонне образованным человеком, много читал, владел ораторским искусством, обладал аналитическим умом, написал немало книг о проблемах современной архитектуры. Эти качества заставляли не только меня, но и многих коллег считать его своим Учителем.

Валентин Иванович – пример работоспособности, профессионального кругозора и тактичности. Уже достаточно было присутствия такого человека для того, чтобы ты подтягивался, собирался. Что же касается его заслуг, так они всем известны. Он – Народный архитектор и этим все сказано. Народный не только по званию, а и по сути.

Валентин Иванович любил жить, любил работать, любил людей, особенно любил молодежь – студентов. Он прожил светлую, насыщенную и интересную жизнь и ушел неожиданно ... в полете ..."

О. Слещов,
заведующий кафедрой основ архитектуры
и архитектурного проектирования,
доктор архитектуры, профессор

Экскурсия с диггером

ИССЛЕДУЕМ ПОДЗЕМНЫЙ МИР СОЛОМЕНКИ

Как выглядит Киев изнутри? Подземными ходами, пещерами и гротами занимаются спелеологи. Недра земли они исследуют в научных интересах. А вот удовольствие от прогулок под землей получают диггеры. "Слово диггер происходит от английского to dig – копать. Диггер – производное от слова копать. Но диггеры – не копатели. Они просто ходят под землей". Костюм химзащиты и фонарик. Вот и вся экипировка диггера. Ходить под землей – это такое хобби, объяснил нашей газете Кирилл Степанец, студент 4-го курса Национальной академии руководящих кадров культуры и искусства (НАККИМ). Диггерством и изучением прочих подземных полостей занимается с 2006 года. Его подземный псевдоним ЧД. "В поисках острых ощущений диггеры проходят по коммуникациям, спускаются в шахты и колодцы, построенные человеком с применением строительных материалов и технологий, например, дренажных систем, канализационных коллекторов, подземных рек. А также подземных военных объектов (заброшенных), продолжил беседу Кирилл. В крошечной темноте фонарик выхватывает картины, поистине фантастические. Паутина, свисающая куски кабеля. Это и есть экстрим, говорят диггеры. Когда темно и немного страшно". Но газета "А+Б" попросила Кирилла рассказать о подземной Соломенке, районе, где находится наш университет строительства и архитектуры. Читайте!

"Соломенский район в истории Киева занимает особую страницу. Из беднейшего предместья Киева середины 19-го века с мазанками, крытыми соломенными крышами, он превратился в кипучий индустриальный район с широкой инфраструктурой – многочисленными промышленными предприятиями и заводами, научно-исследовательскими институтами, учебными заведениями самых разных отраслей, и такой необходимой городу артерией как железная дорога, проложенная в низовьях реки Лыбедь. Эта ныне маловодная река занимает особое место в нашем рассказе о малоизвестной и малодоступной простому обывателю части Соломенского района – о его подземном мире и едва теплившейся жизни текущей замирающей поступью в этом мрачном измерении.

Правый берег Киева уникален своим рельефом, венчаемый множеством холмов и разделяющих их оврагов, яров. Практически каждый яр дрожал голодом житейского ключа или ручейка или даже реки. Протасов Яр, Кучмин Яр, Божков Яр. Теперь их можно узнать только по одноименным улицам да резким спускам асфальтовых автомобильных дорог. Мегалополь Киев поглотил всё. Но реки нигде не делись, они продолжают жить и там, под толщей бетона и асфальта, куда едва проникает мертвый уж свет сквозь щель канализационного люка.



Кирилл Степанец в экзотическом подземелье на Соломенке

Мало кто – историки – киевоведы да диггеры – фанатики знают, что под улицами Кудряшова и Механизаторов захоронена еще несколько десятков лет назад полноводная река Мокрая – один из крупнейших правых притоков реки Лыбедь. Но практически в самом своем устье река вырывается на простор возле железнодорожной колеи. Коллектор, в который заключена река в своем основном русле, представляет очень интересное сооружение – ход гаражного типа, выложенный булыжниками. В солнечный день в это подземелье проникает множество света из многочисленных листвосток, встроенных в потолок коллектора напрямую, что само по себе является довольно редким явлением для сооружений такого типа. Как правило, все листвостоки сначала попадают в специальную перепалную камеру, а потом мелкими трубами непосредственно в коллектор. Это сделано во избежание засорения коллектора. Свет из листвосток реки Мокрая воистину захватывающее зрелище. Сходите, посмотрите сами! Однако, прежде всего запаситесь прочными и водонепроницаемыми заборами, надежными фонариками, каской и информацией о прогнозе погоды.

Подземные реки смертельно опасны в период ливней и дождей, так как помимо отвода подземных вод они служат так же живеприемниками всех близлежащих улиц... Во время хорошего летнего ливня уровень и сила течения поднимается в считанные минуты, поэтому посещать реки лучше в сухой, зимней, ранней весной и поздней осенью. В 2003 и 2008 году в Киевской подземной реке Клов погибло четыре человека, причиной стали сильные летние неожиданные и непрогнозируемые грозы.

Однако вернемся к рекам Соломенского района. Мокрая не единственная подземная река. Например, ниже по течению в Лыбедь впадает ручей Протасов Яр. Для подземных путешественников он представляет меньший интерес, чем вышеназванная речушка, так как практически на всем своем течении он заключен в узкую трубу. Кроме того, есть шанс подцепить заразную бациллу – сверху находится институт вирусологии, который бесовственно время от времени не-

сакционировано сбрасывает свои отходы в коллектор этой реки. Под заводом "Большевик", который находится на территории бывшего предприятия по изготовлению кроватей, основанного швейцарцем Гретером (1882) и до Лыбеди протекает ручей Шуляка с несколькими старинными кирпичными участками – образцами царской канализации середины 19-го века, ровесников завода. Есть там еще ручей Песчаный, который вытекает из прудов Киевского Зоопарка (исток его находится под метро Шулявская) и впадает в Лыбедь. Кстати, эти маленькие ручьи, требуют для прохождения определенной сноровки, терпения и выносливости.

Очень часто диггерство сопряжено с разного рода опасностями: здесь можно встретить летучих мышей, увидеть замысловатые лабиринты разнообразных ходов, узкие проходы, глубокие колодцы, водопады. Красивые творения природы – stalactites, карстовые намывы – могут также встретиться на пути. Помимо всего можете увидеть прекрасные арочные ходы прошлого века и огромные галереи. Но могут быть и галлюцинации, как зрительные, так и звуковые. Зрительные происходят из-за отражения на стенах света фонаря от луж воды, создавая впечатление, что перед вами что-то летает либо навстречу кто-то идет с фонарем. Случайные галлюцинации возникают из-за шума воды или звука капель. Может послышаться плач младенца, грохот цепей, женский смех, да, впрочем, что угодно! И в том и в другом случае создается впечатление, что вы не одни.

Однако, Соломенский район богат не только подземными реками. Под многочисленными предприятиями до сих пор таятся в недрах отпрыски холодной войны – бомбоубежища на случай ядерной войны. Эти сооружения в СССР должны были обеспечить нужным людям полную автономность и защиту, по крайней мере, на три дня после ядерного удара. Но, конечно, это мизер. Для примера: на заводе "Большевик" трудилось более 10 тысяч работников. Убежища едва ли смогли бы укрыть четверть этого количества людей. На сооружение и наполнение этих бункеров ушли миллиарды, ныне всё это заброшено и гниет, практически все продукты, снаряжение, и агрегаты находящиеся внутри, пришли в негодность, воздушные фильтры отсырели и прогнили, герметические двери задрожали, практически невозможно... их выкупают для складов, офисов. В бывшем крупном бомбоубежище завода "Большевик" предприимчивые коммерсанты соорудили ресторан.

Еще один тип подземелий Соломенки и Киева – дренажные системы. Как уже говорилось, весь Киев жидется на многочисленных холмах, а значит есть постоянная опасность оползней и обвалов, именно с ними и борется доблестная коммунальная структура СУПР – специальное управление противооползневых подземных работ. Они возводят специальные дренажи, по которым грунтовая вода отводится в ливневую канализацию. Склоны Соломенских Байковой и Батюевой гор изрыты, по меньшей мере, тремя такими асыма протяженными дренажными системами. Их посещение практически безопасно, однако бдительности терять не стоит никогда, подземелье всегда таит много неизведанного. Будьте аккуратны.

Есть на Соломенке и такие экзотические подземелья как теплотрассы, этикие пыльные парники, удовольствие не для каждого. Кроме того, можно нарваться на коренных обитателей таких мест – бомжей, наркоманов или в худшем случае на злых работников, раздосадованных не совсем удобным местом работы. Крупнейшая теплотрасса Соломенки проходит от Караваевых дач до Севастопольской площади.

Подземелья ждут своих исследователей, а может и первооткрывателей!

Кирилл Степанец,
студент, диггер

Культурные путешествия

ТОЛЕДО – КОРОНА ИСПАНИИ И ВСЕГО МИРА

Газета приглашает читателей побывать в Испании вместе с профессором Р.Ф.Руновой. На примере одного только города вы представите, как там берегут и ценят культуру прошлого.

Если бы в Испании не было Барселоны с архитектурой Антонио Гауди, Мадрида с роскошью Прадо и королевского Эскориала, Валенсии с современными чудо-творениями Сантьяго Калатравы и

теплой сохранившейся башне – воротах Солнца. Даже построенная позже, в XIII веке, башня моста Алькантра имеет элементы мавританского влияния. Сам мост уникален: он был построен еще римлянами из огромных кусков гранита, со временем был реконструирован, его монументальная арка имеет ширину 15 м. Дух захватывает от эмоций, переполняющих при возможности пройтись по мосту, побродить в одиночестве вдоль берегов реки, что катит быстрые воды точно там и точно так, как тысяча лет назад!

В Толедо находится один из самых грандиозных соборов средневековой Европы, который уступает по величине только соборам Милана и Севильи, превосходя их по роскоши убранства. Здесь буйствуют поздняя готика и многочисленные мотивы Ренессанса. Вся ветхозаветная история человечества равно, как и история христианства, находят отражение в великолепных рельефах по камню и дереву, в оформлении заалтарного образа (ретабло). Богатство красок и золота поражает зрителя: подобных заалтарных образов не знает ни одна страна католической средневековой Европы. Они воспроизводятся, пожалуй, только в кафедральном храме Лимы, где завоеватели Перу должны были порадовать местное население величием приносимой христианской религии.

Интересно, что с потерей статуса столицы, Толедо не теряет своей позиции интеллектуального центра нации: поэты, писатели, ученые чувствуют себя здесь свободнее, чем в официальном Мадриде. В 1575 г. в Толедо после работы в венецианской школе стареющего Тициана приезжает живописец Доменико Тюттокопили, вошедший в историю как великий Эль Греко в связи с греческим происхождением.



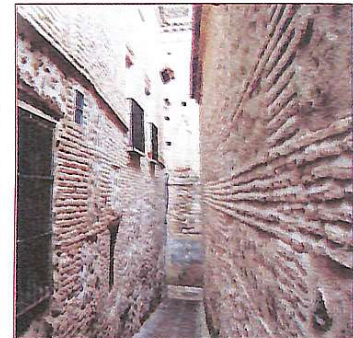
Барселона. Собор Святого Семейства. Начало строительства: конец XIX века, с 1882 г. – храм соорудил архитектор Антонио Гауди

Севильи с кружевом стиля мухедар под палящим южным солнцем, об этой стране можно было бы мечтать и к ней стремиться только ради Эль Греко и города-крепости Толедо. Он согрел великого художника своими камнями и оградил его творения от соблазнов музеев мира крепостными стенами и замечательной излучиной староводной реки Тахо.

Самое сильное впечатление от Толедо – эффект присутствия в XVI веке. Объясняется это довольно просто: до середины XVI века город был столицей королевства Испания, "короной Испании и всего мира", а после переноса столицы в Мадрид (1561 г.) интерес к нему был потерян. Город расположился на скалистом плато и имеет диаметр всего 2 км, окру-

жен старыми стенами с башнями, сохранившими и местами еще римскую кладку, и увенчан великолепными колокольнями храмов. Река Тахо омывает скалу с трех сторон, что ограничивало территориальное развитие города, а его застройку делало максимально компактной. В результате мы имеем уникальную возможность воспринимать город во всей его цельности именно времен средневекового расцвета.

Из истории известно, что в 456 г. римляне теряют владычество над Пиренейским полуостровом, уступая его племенам вестготов. С 711 г. на 370 лет земли вестготов захватывают африканские мавры, и с этого же времени начинается знаменитая реконкиста – борьба местного населения против них. Теперь фактически выковывается испанская нация, постепенно объединяя ряд возникающих королевств – Кастилию, Арагон, Наварру, Каталонию. Толедо как столица Кастилии играет в этой борьбе определяющую роль. Однако Арабский халифат привнес на землю Кастилии и свою высокую культуру: Толедо украсился многочисленными великолепными дворцами и мечетями. Башни крепостных стен дополнялись арками и декоративной резьбой, реконструировались мосты. Фрагменты мавританской культуры видны в замеча-



Перекресток улиц Толедо с фрагментами древней кладки в крепостных стенах



Мадрид. Дворец-монастырь "Эскориал" короля Филиппа II, архитектор Хуан де Геррера, 1567 г.

нием. Здесь он остается навсегда. И теперь художник и город сливаются воедино в сознании каждого настолько, что при имени Греко в воображении встает Толедо, а воспоминания о Толедо рисуют образы, созданные Греко. И в наше время в Толедо едут, прежде всего, чтобы посмотреть шедевры Греко. Приходится только удивляться, как город сохранил все это у себя, только по капле "отщипнул" для коллекций Эрмитажа, Прадо, Лувра, Метрополитен.

Бессмысленно приводить здесь фото великих творений Мастера, хочется только поделиться своими отдельными впечатлениями.

Эль Греко всегда безошибочно узнаешь по удлинненным бледным лицам испанского типа, очерчен-

Запрошуємо до співпраці

СТАНЬТЕ ДОПISУВАЧЕМ
НАШОЇ ГАЗЕТИ!

Шановні наші читачі! Студентська газета нашого університету "Архітектура і Будівництво" разом з вами продовжує удосконалюватися й запрошує до співпраці. Кожен з вас може випробувати себе в ролі дописувача. Адже студентські роки – це яскраві і період експериментів. А раптом із вас вийде кращий журналіст, ніж комп'ютерщик, сантехнік чи інженер!

Пишіть нам! Пишіть про все. Ви відпочивали літати в горах? Розкажіть про це всім через нашу газету. На морі? Якщо це цікаво вашим друзям – значить, зацікавить і наших читачів. Спробуйте проаналізувати проблеми, які вас хвилюють. Вас обурює, як нахабно мчить водій на червоному світлі, коли переходите дорогу? Напишіть про це!

Як редактор газети університету запрошує до співпраці всіх, хто має певні міркування з приводу самостійного навчання студентів, щодо участі нашої держави в Болонському процесі тощо. Ми будемо вас інформувати про те, як здобути другу вищу освіту, як заробити додаткову стипендію, як влаштуватися на роботу тощо, а ви запитуйте, що вас цікавило б іще. Спробуйте проаналізувати Інтернет як джерело інформації, поміркуйте на тему корупції у вищій школі, доведіть, що викладачі повинні побилажливо ставитися до студентів (чи спробуйте), подумайте наскільки потрібна нам вища освіта взагалі, напишіть, як ви ставитесь до списування...

Є ще багато тем, стосовно яких нас дуже цікавить ваша думка. Тож не соромтеся, заходьте до редакції (Головний корпус, 6 поверх, кімн. 601а), приносьте свої твори, фотографії, малюнки. Можете писати на електронну адресу газети: www.arh_bud@knuba.edu.ua. Ваші публікації мають шанс з'явитися у друкованому вигляді. Отже, ми готові до співпраці. А ви?

І.Геращенко

Ваша думка

"З ТОГО ЛЮДИНА
Й ПІЗНАЄТЬСЯ, ЩО
В СЛУШНУ МИТЬ
ВОНА СМІЄТЬСЯ..."

Сміх нам просто необхідний для того, щоб вижити! Скажи мені, з чого ти смієшся і як, і я тобі скажу, хто ти. Невправді: те, що нас веселить, виявляє наші вподобання і рівень інтелекту. А те, як ми сміємося, свідчить про наш характер. Тарас Тимченко, студентський кореспондент "А+Б" вирішив дізнатися у студентів КНУБА, як вони люблять жартувати та над ким сміятися не варто.

"Опитувати студентів про жарт – приємне заняття, бо навіть загадка про давні розіграші викликає у них усмішку. Всі, насамперед, згадують День сміху – 1 квітня, тому що ті жарту – найвеселіші. Хоч з другого боку стало зрозуміло, що, на жаль, уже у студентському віці гумор поступово починає витісняти заклопотаність і втома... Мені згадалась гарна дитяча книжка Джеймса Кріуса "Тім Талер або Проданий сміх". Навіть якщо ви вирости з казок, історія про хлопчика, який продав свій сміх, примусить вас замислитися над тим безцінним даром, котрий має кожен із нас. Тому сміймося на здоров'я, не чекаючи щастя чи чогось іншого. І нехай сміх буде щирим, від душі і нікому не завдає шкоди!"

Тамара Захарова, студентка III курсу КНУБА:

"ЯК ХЛОПЦЯМИ МОЖНА СМІЯТИСЯ
КІЗ ЗАВГОДНО, А ДІВЧАТ ОБРАЖАТИ
НЕ ТРЕБА"

Хоч нікто вже дуже не ведеється на цей жарт, але дівчата саме 1 квітня "ощасливають" своїх хлопців звісткою про вагітність. У школі в цей день ми влаштовували тематичні вечірки – переважали то піратські, то лікарняні... Цікавіше жартувати 2 і 3 квітня, адже вони все одно римується з висловом "брехня всесвітня": коли вже нікто не очікує жартів, тому й більший ефект. Жартувати не можна з зовнішності: що хтось поправився, зморшка з'явилася, недобре виглядає... Із хлопцями можна жартувати як завгодно, це тільки дівчат не можна ображати, бо в них дуже раними душі.

Світлана Ручка, студентка II курсу університету:

"ПРО НЕПРИЄМНІСТЬ УДОМА –
ЦЕ НАЙГІРШИЙ ЖАРТ"

У нас, як і в кожній компанії є комік, який підтримує цікаву тему чи переведе у жарт будь-яку ситу-

ацію. Першого квітня жартуємо традиційно: лякаємо однокурсників викликом у деканат, повідомленням, що їх виганяють з універу. Для мене найгіршим жартом була б новина про те, що вдома стала якась неприємність. Загалом, жартуємо в колі тих, хто розуміє жарту, якщо є образи, то проши вибачення – і знову все добре.

Микола Каравай, студент IV курсу КНУБА:

"НЕ ЖАРТУЙТЕ З ТИМИ, ХТО НЕ МАЄ
ПОЧУТТЯ ГУМУРО"

До Дня сміху особливо не готуюся, намагаюся більше імпровізувати. Адже результат від імпровізації ліпший, ніж коли щось плануєш наперед. У школі 31 березня говорили вчителям, що не прийдемо до школи, і це спрацювало – деякі вчителі наступного дня не приходили. Таким чином, 1 квітня ми мали вільний час і веселилися. Жартувати не варто з людей із різними вадами та з тих, які не розуміють жартів і все сприймають усерйоз.

Олексій Савченко, студент V курсу КНУБА:

"ЖАРТУВАТИ НЕ ВАРТО
З ВИКЛАДАЧАМИ"

Якось серед однокурсників поширили інформацію, що підняли стипендію до двох тисяч гривень. Вони не повірили, проте побігли до банкомату. На більшість тем можна жартувати хіба з друзями. Жартувати не варто з деяких викладачів. Пригадую, як намалював на дошці шарж на одного викладача. Наступного дня (за один день ми залік не склали) він мене викликав і запитав: "Ну що любиш викладачів малювати? Зараз я тебе попитаю!" Взагалі, треба знати, з ким можна пожартувати, а з ким ні.

Міркував та опитував
Тарас Тимченко

Спорт

КРАЩІ СПОРТСМЕНИ КНУБА 2011

За результатами виступів у змаганнях та спортивними показниками у 2010–2011 навчальному році визначено кращих спортсменів університету:

Бокс (Чоловіки, Жінки)

1. Євген Пугачов (ГД-31) – 3-й призер Міжнародного турніру
2. Ростислав Красуля (ПНМ-52) – учасник Чемпіонату України 2011. Член збірної команди Києва.
3. Артем Паутов (ВВ-21) – призер студентської Універсиади м. Києва 2011 року.
4. Дмитро Вербицький (ТВ-31) – призер Міжнародних спортивних змагань.
5. Анастасія Гомон (МБ-31) – призер Спартакіади України серед студентів.
6. Станіслава Поголева (МБ-31) – призер Спартакіади України серед студентів.

Вільна боротьба

1. Владислав Карепанов (МБГ-41) – учасник Універсиади України серед студентів.

Баскетбол

1. Володимир Кузнецов (БМО-43) – капітан команди. Учасник Чемпіонату Києва.

Танцювальна аеробіка

1. Тетяна Костік (МБГ-21) – учасник Чемпіонату Києва серед вищих навчальних закладів
2. Дарина Лисак (МБ-21) – учасник Чемпіонату Києва серед вищих навчальних закладів

Легка атлетика

1. Іван Шофур (ПЦБ-54) – Член збірної команди Києва. Учасник Чемпіонату України.

Дзюдо (Біг, Велоперегони, Біг)

1. Олександр Датус (ТВ-54) – призер Чемпіонату України.

М.Діленья, Голова спортклубу КНУБА, професор



Кафедра, яка виховує кращих спортсменів КНУБА

Продовження, початок на стор. 3

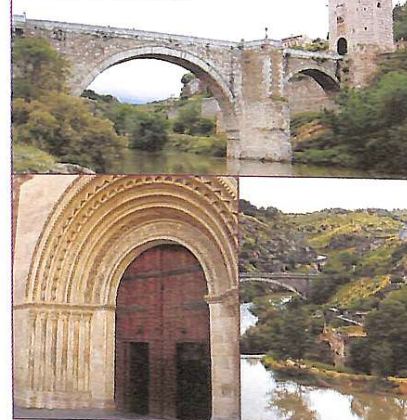
ТОЛЕДО – КОРОНА ІСПАНІИ И ВСЕГО МИРА

ним тонкими лініями, переважувало серо-синьо-жовтої гамми цветів и особому тону темно-красного. Искусствоведы (например, проф. К. Верман, 1896 г.) считают его одним из самых талантливых учеников Тициана, предшественником Веласкеса и отцом импрессионизма. Вершину его поздних работ ощущаешь в прозрачности стили и одухотворенности лиц, прежде всего 12 апостолов, подлинные портреты которых выставлены в Доме Эль Греко. Кажется невероятной возможность так показать страдание Св.Петра за свое неверие в Учителя, как это видишь на портрете. Такой же восторг вызывает ощущение фактуры прозрачных тканей, кружев. И все это – мощным мазком, без особого "прилизывания" почти 500 лет тому назад!

Эль Греко любил Толедо и оставил большое количество пейзажных работ с видом города. Многие из них именуются "Вид Толедо в грозу": все те же удлинненные тонкие линии, все тот же размытый и концентрированный темно-серый, и архитектурный ансамбль города вдали. Очевидно, самим Господом нам была послана именно такая погода в прогулках по городу: небо затмивалось темно-серыми тучами, потом сверкало солнце, временами накрывал дождь. А мы втроем (наша сплоченная уже не одним туром группа – Носовские Юра со Светланой и я) все ходили и ходили по узким каменным улицам Толедо, забирались в самые безлюдные, спускались по крутым тропинкам к р.Тахо и благодарили Бога за возможность пожить в XVI веке рядом с Эль Греко и его шедеврами.



Валенсия. Центр науки и искусства, архитектор Сантьяго Калатрава (2006–2009 г.г.)

Мост Алькантара (XIII век) через р.Тахо
и въездная башня в Толедо

Севилья. Типичные элементы стиля мудахар в постройках XII–XV веков

Вид на Толедо со стороны реки Тахо

Р.Ф.Рунова, профессор кафедры технологий строительных конструкций и изделий

НА ГРАНИ ШОКА...

Прочитав или услышав эти 20 фраз четверть столетия тому назад, многие были бы удивлены, шокированы... Врачи, возможно, предложили бы им лечиться в психиатрической больнице. А сегодня это разговорный язык, который никого не удивляет... Читайте!

- Я буду в лесу, но ты мне позвони...
- У меня уже рука замерзла с тобой разговаривать...
- Я случайно стер "Войну и мир"...
- Не могу войти в почту...
- Я тебе письмо десять минут назад послал, ты получишь?
- Скинь мне фото на мыло...
- Я телефон дома забыл...
- Я не могу с тобой говорить, ты все время пропадешь...
- Положи мне деньги на трубу...
- Я завтра себе мозгов докуплю...

- Давай подарим ему домашний кинотеатр...
- Да там всего-то двести гига...
- Я вторую мировую за немцев прошел...
- Да ты на телефоне посчитай...
- Переименуй папку...
- Дай мне двадцать пять рублей на метро...
- Я качаю эльфа...
- Воткни мне зарядку...
- Ивана нет дома, он в армии.
- Вы ему позвоните.

Подобрал Андрей Черкасский,
студент КНУБАНАШ САЙТ В ИНТЕРНЕТИ: www.knuba.edu.ua, e-mail: arh_bud@knuba.edu.uaЗасновник — Київський національний університет
будівництва і архітектури
Свідоцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лише за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Дизайн газети Ф. Мерехніков "Європа принт" www.europeprint.com.ua
Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор Ірина Геращенко
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35